

Sihirli Yağmur Damlaları

Yavuz DEMİRKIRAN

Sihirli Yağmur Damlaları

Yavuz DEMİRKİRAN

Dünyanın çok yukarısında, gökyüzünün yumuşayıp maviye döndüğü yerde, Pofuduk adında küçük bir bulut yaşardı. Bir kuş yuvasına sığacak kadar küçüktü; yumuşacık yuvarlak bir gövdesi ve pembe yanakları vardı. Kocaman gök mavisi gözleri merakla parıldar, tepesinde küçük bir bulut tutamı, bir perçem gibi dikilirdi. Pofuduk aşağıdaki dünyayı, özellikle de uzun ağaçları ve rengârenk çiçekleriyle ormanı izlemeye bayılırdı.

Büyük bulutlar iri ve griydi. Gökyüzünde gümbürdeyen yüksek gök gürültüleri ve gümüş bir yılan gibi zikzaklar çizen parlak şimşekler yapabiliyorlardı. Pofuduk onlar gibi olmaya çalıştı ama tek yapabildiği, yumuşacık bir tıp tıp yağmur damlalarıydı. 'Ben çok küçüğüm,' diye iç çekti. 'Önemli bir şey yapamam.' Ama yağmur damlaları düşünce tuhaf bir şey oldu: minicik çiçekler fırlayıp hemen açtı, gökkuşağı renkleriyle parıldadı.

Aşağıda, ormanda, Oakie adında yaşlı bir baykuş endişeyle gökyüzünü izliyordu. Kahverengi ve krem tüyleri sıcak rüzgârda kabarıyor, küçük yuvarlak gözlüklerini düzeltiyordu. 'Ağaçlar kuruyor,' dedi arkadaşı Pip'e. Pip, uzun gri kulaklı ve küçük mavi yelekli genç bir tavşandı. 'Yağmura ihtiyacımız var, hem de hemen!' Pip'in kocaman kara gözleri umut doluydu. 'Belki Pofuduk yardım edebilir!' dedi, yerinde zıplayarak.

Pip ormanda hoplayarak bütün hayvanlara Pofuduk'u anlattı. 'Yardım geliyor!' diye seslendi. Ama porsuk Diken sadece homurdandı. Tıknaaz ve güçlüydü; siyah beyaz çizgili bir yüzü ve yıpranmış kahverengi bir çantası vardı. 'Öyle küçük bir bulut bize yardım edemez,' dedi. 'Gök gürültüsü ve şimşek lazım bize, birkaç damla değil!' Oakie başını salladı. 'Küçük şeyler bile büyük fark yaratabilir,' dedi yumuşacık bir sesle.

Pofuduk Oakie'nin çağrısını duydu ve olabildiğince hızlı gökyüzünde süzüldü. Yumuşacık gövdesi sallanıyor, pembe yanakları çabadan parlıyordu. Ormana varınca kurumuş, kahverengi ağaçları ve hayvanların endişeli yüzlerini gördü. 'Elimden geleni yapacağım,' diye söz verdi. Pip sevinçle bağırdı ama Diken kollarını kavuşturup mırıldandı: 'Bakalım göreceğiz.' Pofuduk derin bir nefes aldı ve yağmaya başladı.

İlk yağmur damlaları kuru toprağa yumuşacık düştü. Düşükleri yerde minik yeşil filizler toprağı delip parlak çiçeklere dönüştü—kırmızı, sarı, mavi ve mor. Hayvanlar şaşkınlıkla soluk aldı. 'Bakın!' diye bağırdı Pip, çiçeklerin etrafında hoplayarak. 'Hemen açıyorlar!' Diken'in somurtkan yüzü bile yumuşadı. 'Vay canına,' dedi. Oakie bilgece gülümsedi. 'Pofuduk'un yağmur damlalarında özel bir sihir var,' dedi. 'Yaşam ve umut getiriyorlar.'

Pofuduk ormanın üzerinde süzölüp sihirli yağmurunu her yere serpiştirdi. Çiçekler rengârenk bir halı gibi yayıldı, ağaçlar canlanmaya başladı. Hayvanlar çiçeklerin arasında dans edip oynadı. Pip tam Pofuduk'un altına hoplayıp, 'Başarıyorsun! Ormanı kurtarıyorsun!' diye bağırdı. Pofuduk'un içi sıcacık oldu. Büyük ya da gürültülü değildi ama yumuşak yağmuru gerçekten fark yaratıyordu.

Ama sonra rüzgâr yön değiştirdi ve Pofuduk ormandan uzaklaştı. Geri dönmeye çalıştı ama esintiyle baş edemeyecek kadar küçüktü. 'Geri dön!' diye bağırdı Pip. Diken endişelendi. 'Daha fazla yağmur olmazsa çiçekler kurur,' dedi. Oakie bastonunu kaldırdı. 'Pofuduk'un yolunu bulmasına yardım etmeliyiz,' dedi. 'Harika bir şey yapıyor ve bunu tek başına yapmasına izin veremeyiz.'

Pip'in bir fikri vardı. 'Ona yol göstermesi için çiçek yapraklarından bir iz yapalım!' dedi. Hayvanlar açan çiçeklerden yapraklar toplayıp gökyüzünde bir yol oluşturdular. Parlak renkler güneş ışığında ışıldadı ve Pofuduk onları uzaktan gördü. 'Gökkuşağı yolu!' diye cıvıladı. Yaprakları izleyerek ormana döndü, kalbi sevinçle doluydu. Döndüğünde hayvanlar sevinçle bağırdı.

Pofuduk yağdı da yağdı ve orman canlandı. Tatlı çiçeklere çekilen kelebekler uçtu. Kuşlar taze yeşil yapraklarda ötüştü. Ağaçlar yeniden dimdik ve güçlü durdu. Porsuk Diken çantasını çıkardı ve 'Pofuduk, yanılmışım. Sen şimdiye kadar gördüğümüz en iyi bulutsun,' dedi. Pofuduk'un sadık koruyucusu oldu, hep onu kolladı. Pip ve Oakie gururla parladı.

Pofuduk önemli olmak için gök gürültüsüne ya da şimşeğe ihtiyacı olmadığını öğrendi. Yumuşacık yağmur damlaları, ne kadar hafif ve küçük olsalar da olağanüstü bir şey yapabiliyordu. Ormana umudu geri getirmişti ve hayvanlar bu yüzden onu seviyordu. Oakie kanadıyla başını okşadı. 'İyilik, ne kadar küçük olursa olsun, büyük değişimler yaratabilir,' dedi. Pofuduk gülümsedi, pembe yanakları parlıyordu. Sonunda ait olduğunu hissetti.

O günden sonra Pofuduk ormana sık sık uğradı. Çiçeklerin parlak, ağaçların yeşil kalmasını sağladı. Hayvanlar onu hep kucak açarak—ya da kanat ve patilerini açarak—karşılardı. Pip altında hoplayıp durur, Diken tetikte beklerdi. Oakie, ormanı sihirli yağmur damlalarıyla kurtaran küçük bulutun hikâyelerini anlatırdı. Pofuduk da sırf çiçeklerin açtığını görmek için birazcık yağardı.

Bir gün gökyüzünde yeni bir bulut belirdi—Pofuduk'tan bile küçük. Gök gürültüsü yapmaya çalıştı ama sadece minicik bir cıyak sesi çıktı. Büyük bulutlar kıkırdadı ama Pofuduk yanına süzüldü. 'Endişelenme,' dedi. 'Özel olmak için gök gürültüsüne ihtiyacın yok. Sadece iyi kalpli ol ve elinden geleni yap.' Küçük bulut gülümsedi ve Pofuduk gurur duydu. Herkesin, ne kadar küçük olursa olsun, verecek harika bir şeyi olduğunu öğrenmişti.

Orman gelişti ve hayvanlar çiçekler arasında mutlu yaşadı. Pofuduk'un efsanesi büyüdü ama o alçakgönüllü kaldı. Sihrinin gten değil, iyilikten geldiğini biliyordu. Ne zaman yağmur yağdırsa çiçekler açıyor, kelebekler dans ediyor ve havayı umut dolduruyordu. Oakie sık sık, 'Küçük iyilikler büyük değişimler yaratabilir,' derdi. Pofuduk bunun doğru olduğunu biliyordu. O bunun canlı kanıtıydı.

Pip ve Diken en iyi arkadaş oldular ve sık sık Pofuduk'un yumuşak yağmuru altında oynadılar. Orman kahkahayla ve renkle doluydu. Pofuduk yukarıda süzülüp arkadaşlarını kolladı. Onların sevgisine ve desteğine minnettardı. Amacını bulmuştu: gittiği her yere neşe ve umut götürmek. Ve en yumuşak yağmurun bile harika bir şey yapabileceğini biliyordu.

Böylece sihirli yağmur damlaları olan küçük bulut, gökyüzünde iyilik yaymaya devam etti. Ne zaman bir orman yardıma muhtaç olsa Pofuduk oradaydı, her damlayla umut serpiştiriyordu. Hayvanlar sevinçle bağırır, çiçekler açar ve dünya biraz daha aydınlanırdı. Çünkü Pofuduk, hiçbir iyiliğin asla çok küçük olmadığını öğrenmişti. Ve bu, hepsinin en büyük sihriydi.